

Стриц

Ја сам из оног нараштаја ђеце, која су најчешће на питање чији си, одговарала: "Ја сам покојног тога и тога". Такве ђеце у мом селу било је много. Испаде, имали смо родитеље, очеве не памтимо, а нијесмо ванбрачни. Срећна је кућа она у коју се са ратишта враћала по која мушка глава. Обично су мајке остајале са много нејачи које је требало прехранити. Нијесу имале кад ни гледати женску ђецу, само су бригу и љубав показивале синовима, јединцима, као што сам и ја био. Једног дана приближио сам се нашем коњу Малиши, који је мирно пасао траву. Када му досадих, тукну ме задњом ногом. Падох и почех да вриштим. Сва уплашена мајка дотрча, однесе ме у кућу и поче да ме "прегледа". Стриц ме преузе од ње, стави на крило, преконтролиса и констатова: "Добро је ништа му није поломљено". Након ове констатације услједи прекор: "Није коњ крив, ти си искључиви кривац". Кроз плач упитах: "Зашто ја?" "Зато, синко, што нијеси знао да приђеш коњу. Коњу се прилази са главе, а жени са нога, а ти кренуо наопако".